

РЕШЕНИЕ

№ 500

гр. Бургас, 05.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Албена Янч. Зъбова Кочовска
Членове: Веселка Г. Узунова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Мирослава Хр. Енчева
като разгледа докладваното от Албена Янч. Зъбова Кочовска Въззивно
гражданско дело № 20232100500240 по описа за 2023 година

Производството по делото е по чл.258 и следващите от ГПК.

Образувано е по въззивната жалба на адв. С. Е., процесуален
представител на „КО МОРЕНИЯ“ ЕИК ****, с адрес на управление: гр.
Б*****- ответник по гражданско дело №3438 по описа на Бургаския районен
съд за 2022 г., със съдебен адрес: гр. Бургас, булевард „*****“, подадена
против Решение №2919/19.12.22 година на БРС, постановено по същото дело,
с което решение въззивникът е осъден да заплати на въззиваемия ищец А. Г.
А. ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.С***** сумата 13 000 лв.,
представляваща неплатена наемна цена по договор от 29.05.2017 година,
ведно със законната лихва върху главницата, от подаването на исковата молба
на 30.05.22 година, до окончателното изплащане на вземането, както и сумата
1520 лв., представляваща заплатени разноси по делото пред първа
инстанция.

Във въззивната жалба решението се сочи за неправилно и се моли за
неговата отмяна, както и за произнасяне по същество, с което въззивният съд
да остави без уважение предявения срещу дружеството иск, като

неоснователен и недоказан. Дирят се и направените в производството разноси и не се ангажират нови доказателства.

Според въззивника съдът неправилно е тълкувал събраните по делото доказателства, поради което решението му е необосновано, неправилно и постановено в нарушение на материалния закон.

Безспорно за делото било обстоятелството, че страните са били в наемно правоотношение, при което ищецът е следвало да предостави на ответника до 20 стаи в Комплекс „*****“, находящ се в курортен комплекс „Слънчев бряг“, а „КО МОРЕНИЯ“ ЕООД следвало до 30.12.2017 година да му заплати сумата от 27 760 лв. за ползваните предоставени средства за подслон и места за настаняване.

Според страната е неправилно възприетото от съда становище, че договорът е изпълнен надлежно от ищцовата страна, както и, че частичното заплащане на горепосочната сума на два транша в общ размер от 14 726 лв., представлява признание на заявената претенция в нейната цялост, поради което БРС е счел за доказано, че остава неплатена сума в размер на исковата такава от 13 000 лв.

Съдът неправилно бил отрекъл изтичането на погасителна за горното вземане давност, на която ответникът се е позовал в процеса, като е приел за доказани изявленията на управителя на „КО МОРЕНИЯ“ ЕООД, направени пред бащата на ищеца, че „ще плати“ и ги е приел за признание на вземането по смисъла на чл. 116 буква „а“ от ЗЗД, за което можело да се направи обоснован извод, че било достигнало до знанието на кредитора, следователно погасителната давност била прекъсната и оттук насетне започвала да тече нова такава.

Според страната правните изводи на съда са в противоречие с цитираната по-горе правна разпоредба. Сочи се, че такова изявление не е правено в случая.

Направеното на основание чл.111, буква „в“ от ЗЗД с отговора на исковата молба на ответника възражение за изтекла погасителна давност за претендираното вземане за наем било основателно, т.к. според чл. 114 ал. 1 от ЗЗД давността почвала да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо.

Страната сочи, че не е направила признание на дълга си, нито срещу нея

е бил предявен иск до 31.12.20 година. Исковата молба е депозирана в Районен съд- Бургас на 27.05. 22 година, като нито има възражение, нито е налице искане за започване на помирително производство, нито е предприето принудително изпълнение на вземането. Позоваването на плащането на части на дълга, не можело да обоснове извод за наличие на предпоставките по чл. 116 буква а“ ЗЗД, тъй като липсвали отправени до кредитора или негов представител изявления, касаещи цялото задължение, а заявените третирали само част от фактите, от които произхожда дългът.

Според страната в случая не са налице предпоставките, за да се направи извод за признание на целия дълг, така както е възприел ВКС в Тълкувателно решение №4 от 14.10.22 година по ТД № 4/2019 година на ОСГТК.

Въззивникът счита, че управителят на „КО МОРЕНИЯ“ ЕООД не е направил ясно или недвусмислено изявление за наличие на конкретен дълг към ищеца А., а и по делото не са представени категорични доказателства в тази насока.

Сочи се изрично, че показанията на свидетеля на ищцовата страна, който е заинтересован от изхода на делото, е следвало да бъдат преценявани на плоскостта на чл. 172 от ГПК, но това не е било сторено. БРС не е обсъдил правилно доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, съобразявайки посочената разпоредба.

По делото е представена покана за доброволно изпълнение, която обаче не е получавана от дружеството.

По въпроса за давността, страната се позовава и на мотивите на ВКС към точка 10 от ТР№2 от 26.06.2015 г. на ВКС, посочващи, че в гражданското право давността е правна последица от бездействието на кредитора да предяви иска, тъй като той можел да избира дали да го стори или не. Давността се прекъсвала при предявяването на иска и спирала да тече, защото кредиторът не може да направи нищо за събиране на вземането си, докато исковият процес е висящ. Когато съдебното решение влезело в сила, започвала да тече нова давност. Такава започвала да тече и с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение.

Затова страната счита, че за периода от 01.01.2018 година до 27.05.22 година, превишаващ три години, претендираното вземане за неплатена сума за наем в размер на 13 000 лв., е погасено по давност.

Въззивникът поддържа, че следва да бъдат кредитирани изцяло показанията на свидетеля Ч.- управител на хотелския комплекс на „КО МОРЕНИЯ“ ЕООД, относно предоставените до 20 стаи във връзка с изпълнението на договора за наем, касателно лошото им състояние в процесния период от време.

От представената по делото рекламация от клиент- турист на дружеството ответник през процесната 2017 година, според страната можело да се заключи и за понесените негативи, свързани с процесните обекти, които според нея не били годни за обитаване по предназначението, за което са били наети.

Въззиваем А. Г. А.- редовно уведомен за производството по делото, не е представил отговор на въззивната жалба, в дадения му от съда срок.

Проверката по чл.267 от ГПК на въззивната жалба е посочила същата за допустима.

Служебната проверка на Бургаския окръжен съд по чл.269 от ГПК, определя обжалваното съдебно решение за валидно и допустимо.

По съществото на спора, с оглед въведените в жалбата оплаквания, при съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и в приложение на закона, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството е образувано по искова молба на А. Г. А., от гр. С****, против ответника „КО МОРЕНИЯ“ ЕООД, със седалище в гр. Бургас, с управител К.И.И., с която е предявен иск с правно основание чл. 232, ал. 2, пр. 1 вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД за ОСЪЖДАНЕ на ответника да заплати в полза на ищеца сумата от 13 000 лева, представляваща неплатена наемна цена по договор от 29.05.2017г., за която е издадена фактура № 1000000007/30.09.2017г., ведно със законната лихва за забава от подаване на исковата молба на 30.05.2022 г. до окончателното изплащане на сумата. Претендират се и разноски.

В исковата молба са изложени твърдения, че страните са сключили договор от 29.05.2017г., със срок на действие до 30.09.2017г., по силата на който ищецът предоставил на ответника средства за подслон и места за настаняване – до 20 стаи в комплекс „*****” в КК „Слънчев бряг”, община Несебър, срещу уговорена цена от 27 726 лева, платима до 30.12.2017 г. в

брой или с банков превод. Въз основа на договора, ищецът издал на 30.09.2017 г. фактура № 1000000007/30.09.2017г., получена от ответника, с посочено основание – заплащане по договор от 29.05.2017 г., на стойност – 27 726 лева, с посочена банкова сметка и начин на плащане – по банков път. На 28.08.2018 г. ответникът превел по банковата сметка на ищеца сумата от 7726 лева, а на 04.06.2019 г. – и сумата от 7000 лева. Като основание за извършените плащания били посочени процесният договор и фактурата.

След заплащането на двете суми, останал неплатен остатък в размер на 13 000 лева, поради което на 21.10.2020 г. ищецът изпратил покана за доброволно плащане с посочен краен срок 02.11.2020г., получена от ответника на 22.10.2020г. Въпреки поканата и водените между страните разговори, при които ответникът обещавал да плати остатъка от 13 000 лева, това не било сторено.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът „КО МОРЕНИЯ“ ЕООД, чрез пълномощника адвокат Е., е депозирал писмен отговор, с който оспорва иска и моли за отхвърлянето му.

Оспорва твърденията на ищеца, че е изпълнил точно задълженията си по договора. Твърди, че първоначално между страните са били водени преговори за наем на точно 20 стаи, но в последствие се е оказало, че ищецът не може да ги предостави до началото на летния сезон, но щял да се погрижи най-късно до средата на м. юни 2017 г. да ги осигури, поради което договорът съдържал неяснота относно броя на отдадените стаи. Посочва се, че до края на летния сезон 2017 г. ответното дружество получило ключове за 10 стаи. Били водени множество разговори с ищеца за промяна на договора по отношение на броя стаи и стойността на фактурата, но отношенията между страните останали неуредени. Поддържа се, че ответното дружество е било въведено в заблуждение и по отношение на състоянието на тези 10 стаи, за които е имало ключове, тъй като тяхното общо състояние не отговаряло на твърденията на ищеца преди сключването на договора – голяма част от леглата били със строшени страници и изтърбушени матраци, вратите на гардеробите били с повредени панти, крановете в банята течали и не е могло да бъдат ремонтирани, което наложило подмяна на някои от тях, липсвали са климатици в стаите. По време на летния сезон ответникът получавал множество оплаквания от клиенти-туристи и всички нередности били

довеждани до знанието на ищеца, но той ги игнорирал.

Прави и възражение за изтекла тригодишна погасителна давност на вземането за наем.

Районният съд е счел претенцията за основателна и е присъдил на ищеца исковата сума, ведно с последиците по закон, т.к. е отхвърлил защитните възражения на ответната страна за лошо изпълнение и за погасяване на вземането, поради изтекла кратка тригодишна давност.

Въззивният съд не споделя този краен правен извод, предвид следното:

Въззивната жалба пред БОС съдържа становище, че показанията на св. Ч. са необосновано дискредитирани, а също и възражения по преценката на показанията на свидетеля П.- баща на ищеца, разпитан пред първа инстанция, които според страната не били съобразени с резервите на чл.172 от ГПК и не отчитали заинтересоваността му от изхода на делото, поради близка родствена връзка с ищеца, но съдът ги приема за напълно формални, т.к. са въведени единствено в контекста на оспорваните от страната правни изводи на РС за направено от длъжника признание за заявеното от кредитора вземане и за този, касаещ лошо изпълнение по наемния договор от страна на наемодателя.

Всъщност първата инстанция е възприела за изцяло достоверни показанията на св. Ч. за изпълнението на наемния договор, но ги е преценила правно по начин, който дружеството не споделя.

Дори да се приемат за подлежащи на разглеждане доводите срещу преценката на показанията на св. П., те ще са неоснователни, т.к. по отношение сведенията от същия данни за разговори между него и управителя на ответното дружество, касателно процесното наемно правоотношение и за наличието на техни бизнес отношения въобще, няма други доказателства в кориците на делото, които да сочат друго.

С оглед това БОС приема фактическата обстановка по спора така, както е установена от първата инстанция, а именно: страните са сключили писмен договор за наем от 29.05.2017г., с който ищецът А. Г. А. е поел задължението да предостави в полза на ответника „Ко Морения“ ЕООД средства за подслон и места за настаняване – до 20 стаи в комплекс „*****“ в к. к. „Слънчев бряг“, община Несебър, напълно годни за експлоатиране, за изпълняване

целите на дружеството, за срок до 30.09.2017г., срещу наемна цена от 27 726 лева, платима в брой или с банков превод до 30.12.2017 г. По делото няма твърдения, нито данни за изменение на първоначалното договаряне в писмена форма.

В комплекс „*****“ в к. к. „Слънчев бряг“ има общо 10 помещения за настаняване – пет двуспални апартамента, състоящи се от две спални и хол с трапезария/кухненски кът, и пет студия, или общо 20 стаи, отдадени под наем в изпълнение на посочения договор.

Стаите са били в лошо състояние и не са били годни за директно отдаване на туристи, поради което се е наложило служители на ответното дружество да извършват ремонти, както следва: профилактика на климатиците, поради липса на фреон, смяна на перки на външни тела, кондензатори, шпакловка и боядисване на един от апартаментите, поради влага, смяна на смесителни батерии, душ-батерии, щори, брави(вж. показания на св.Ч.).

Управителят на ответното дружество бил уведомен за лошото състояние на помещенията, при което опитал да се свърже с наемодателя, но не успял и всички ремонти били извършени от служители на ответника.

През 2015 г и 2016 г. ответното дружество е ползвало процесните помещения под наем, които към онзи момент са били в същото състояние, като завареното през 2017г. Преди подписването на процесния договор от 29.05.2017г., управителят на ответното дружество е огледал помещенията, направил им е снимки и стаите са били приети от служител на дружеството на длъжност „домакин“.

Ищецът е издал по наемното правоотношение фактура № 1000000007/30.09.2017 г. с получател ответника, с посочено основание – заплащане за 2017 г. по договор от 29.05.2017 г., на стойност – 27 726 лева, с посочена банкова сметка и начин на плащане – с банков превод.

На 28.08.2018 г. ответникът е превел по посочената банкова сметка на ищеца сумата от 7 726 лева, а на 04.06.2019 г. – и сумата от 7000 лева. Като основания за извършените плащания в преводите са посочени: договор от 29.05.2017 г. и фактура от 30.09.2017 г.

Не се твърди и не се установява ответникът да е изпълнил задължението си за заплащане на остатъка от дължимата наемна цена в размер на 13 000

лева.

Свидетелят- баща на ищеца е в дългогодишни бизнес отношения с ответното дружество и неговия управител, като е в течение и с наемните отношения между страните по делото.

По правния спор на страните, касателно основателността на възражението за неточно изпълнение по договора от страна на наемодателя и на това за погасяване на вземането по давност.

По първото защитно възражение на въззивника ответник:

Тъй като заявената по делото претенция е за изпълнение на задължения за заплащане на цена по наемен договор, тя е основана на чл.232, ал.2 от ЗЗД, като за правното регулиране на спорното правоотношение и последиците от неизпълнението му намират приложение разпоредбите на Глава IV ЗЗД“Наем на вещи“(чл.228-чл.239).

С оглед това, че правоотношението е сключено в писмена форма, необходима за доказването му, т.к. договорът е на стойност над 5000лв.(в този смисъл е изискването на чл.164, ал.1,т.3, предл. второ от ГПК), следва да се съобрази, че всяко изменение в него следва да бъде извършено в същата форма(арг. чл.164, ал.1,т.5 от ГПК).Данни за такива промени и предоговаряне на условията по първоначалния договор на страните няма, поради което и съдът приема задълженията и правата им за очертани в неговите рамки и от диспозитивните разпоредби на ЗЗД.

Вярно е, че според чл.230 ал.1 от ЗЗД, ако вещта не е предадена в надлежното (уговореното) състояние, наемателят има алтернативните възможности: да поиска поправянето ѝ, или съразмерно намаление на наемната цена, или да развали договора, ведно с диренето на обезщетение във всички случаи, но ал.3 от същата норма освобождава от посочената отговорност наемодателя за недостатъците на наетата вещ, които са били видими, за които наемателят е знаел или при обикновено внимание е могъл да узнае при сключването на договора, освен ако те не са опасни за неговото и на лицата от домакинството му здраве.

В случая данните по делото сочат, че наемателят е знаел за състоянието на обектите(ползвал ги е в предходните две години) и ги е приел във вида, в който се намират, без да отправи възражения, поради което не би могъл да упражни визираните в чл.230, ал.1 от ЗЗД права.

На следващо място данните в процеса(св. Ч.) сочат на описани поправки в наетите помещения, които по смисъла на чл.231 от ЗЗД могат да се приемат за „дребни“, т.к. са от категорията на примерно описаните в хипотезата на същата правна норма.Посочената разпоредба обаче възлага тези поправки в тежест на наемателя, а не на наемодателя, поради което извършването им не могат да послужат като обяснение за отказа на ответника да заплати пълната уговорена за ползването на наетите обекти цена, след като е установено, че са му били предадени за ползване в рамките на срока по договора.По аргумент за противното, ал.2 на чл.231 от ЗЗД възлага на наемодателя извършването на основните ремонти в отдадените за ползване вещи, но в случая такива не се твърдят и обсъждат по делото.

В обобщение на изложеното дотук следва да се заключи, че доводите за неплащане на процесната сума от 13 000лв. като част от пълната наемна цена по договора на страните, поради неточно изпълнение на същия от страна на наемодателя, са недоказани и поради това неоснователни.

Съдът съобразява и това, че договорът за наем е консенсуален, т.е. задълженията на страните възникват със сключването му, следователно това на наемателя- да плаща уговорената цена възниква веднага, независимо дали реално ползва наетите вещи, освен ако невъзможността за това произтича от неизпълнение на задължението на наемодателя да му осигури имота, т.е. да му го предаде.

В случая пречки относно предаването или неосигуряване на достъп за ползването на уговорените с наемния договор обекти не се твърдят, нито доказват. Цената не може да бъде намалена в случая и поради това, че наемателят е извършил необходимите поправки, които не дължи, вместо задължения за тях наемодател.

След като е налице валиден наемен договор, по който наемодателят е изпълнил задължението си за предаване на обектите за ползване и няма право на отбив, според чл.232, ал.2 от ЗЗД, наемателят дължи надлежно плащане на пълната наемна цена.Т.е. настоящият ответник дължи плащането на заявената спрямо него цена от 13000лв., представляваща неплатения остатък от сумата по фактура № 1000000007/30.09.2017 г. на стойност – 27 726 лева, след извършените частични плащания по същата през 2018г. и 2019г.

По второто защитно възражение на въззивника ответник:

Съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, като в случая страните са уговорили краен срок за заплащане на наемната цена до 30.12.2017г. и така посочената дата е падежът на това задължение. Следователно от този момент насетне е започнала да тече погасителната давност за вземането. Според чл.111 б.„в“ от ЗЗД, погасителната давност за вземания от наем е кратката- тригодишна такава.

Ако тя не е била спирана или прекъсвана, в случая би следвало да е изтекла на 31.12.20г., т.е. очевидно преди подаването на исковата молба по делото, постъпила в съда на 30.05.2022г.(подадена по пощата на 27.05.22г.).

С оглед горното, страните спорят за това дали погасителната давност за вземането от 13 000 лева е била прекъсвана или спирана.

Спирането на процесуалния, давностния или друг законово определен срок означава, че за определен период от време започналият срок спира да тече, поради налични обстоятелства, представляващи пречка носителят на субективното право да го упражни. Именно такава пречка за носителите на права е извънредното положение, обявено в Република България на 13.03.2020г. Поради това със ЗМДВИП законодателят е предвидил, че по време на извънредното положение процесуалните и давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти, спират да текат(вж. чл.3,т.2 от Закона).С §13 от ПЗР към Закона за изменение на ЗМДВИП, обн. 13.05.20г., в ДВ бр.44/20г., е предвидено удължаване на този срок с една седмица от обнародването, поради което спирането във връзка с извънредното положение в страната е в продължение на общо 69 календарни дни(спрените срокове, вкл. давностните, започват да текат отново от 21.05.20 г. насетне). Изтеклият преди спирането срок запазва своето значение. Докато е налице извънредно положение, изтеклият период от време не се включва в срока на процесуалния или давностния срок. След отпадане на извънредното положение, срокът продължава да тече, като фактически се удължава с периода, през който е бил спрял да тече.

Съотнесено към настоящия казус, това означава, че при така установеното спиране, давността за погасяването на процесното вземане би следвало да е изтекла на 10.03.21г.,т.е. отново преди подаването на исковата молба по делото.

Прекъсването на давностния срок пък е такъв юридически факт, с настъпването на който се заличава юридически периодът от време от възникването на правото на иск, до осъществяването на самия факт и започва да тече нов давностен срок(така в чл.117 от ЗЗД).

В тази връзка страните по делото спорят налице ли е някоя от предпоставките на чл.116 от ЗЗД, прекъсваща давността и по-конкретно дали е налична твърдяната от ищеца хипотеза на б.“а“ от посочената норма-признание на вземането на длъжника, изразяващо се в случая по два начина-конклюдентно - чрез извършване на частични плащания на задължението, посочени по-горе(през 2018г. и 2019г.) и с вербални изявления пред свидетеля по делото – П.- баща на ищеца, от собственика и управител на дружеството- ответник.

По правното значение на безспорно извършените частични плащания на дълга: Въззивният съд съобразява трайната съдебна практика на съдилищата, включително на ВКС, изразена например в Решение № 87 от 24.07.2015 г. на ВКС по т. д. № 1171/2014 г., I т. о., ТК, в което на въпроса:“Представлява ли частично плащане на парично задължение признаване на цялото вземане на кредитора по смисъла на чл. 116, ал. 1, б. "а" ЗЗД, дори ако при плащането длъжникът е съставил и съответните първични счетоводни документи и е посочил в тях фактическия състав, от който вземането произтича и фактурата, издадена при възникване на вземането?“, по повод представено в съдебното производство кредитно известие, с вписано основание за плащане "аванс" към вземане, обозначено с първоначалната данъчна фактура, издадена за плащането, ВКС е отговорил отрицателно, като се е мотивирал с това, че вписването на фактурата и основанието за издаването на документа доказват единствено извършеното с частичното плащане погасяване на част от конкретно съществуващо задължение, което е било счетоводно отразено, но нищо повече. В същия акт е изрично заявено, че за да е налице признаване на вземането по смисъла на чл. 116, б. "а" ЗЗД, то следва да касае съществуването на самото задължение, а не само да сочи наличието на фактите, от които произхожда. В това съдебно решение са цитирани и други актове на ВКС, застъпващи същото разбиране.

Предвид горното разбиране, анализът на двете плащания на части от дълга по фактура № 1000000007/30.09.2017 г., издадена от ищеца на

ответника сочи, че както самата фактура, така и договорът на страните от 29.05.17г., са вписани само като основание за извършените банкови преводи и отразяването им не следва да бъде тълкувано като признание за останалата, неплатена част от дълга по същото правоотношение.

Твърденията за вербално признание на дълга(по- точно на претендирания по делото негов остатък) от длъжника пред кредитора, според БОС също не се доказват.

В Тълкувателно решение № 4 от 14.10.2022 г. на ВКС по т. д. № 4/2019 г., ОСГТК, касателно чл. 116, б. „а“ ЗЗД, е изрично обяснено, че „за да е налице прекъсване на давността по чл. 116, б. „а“ от Закона за задълженията и договорите, изявлението или действието на длъжника, в което се обективира признаването на вземането, следва да е адресирано до кредитора или до негов представител по начин, по който с оглед обстоятелствата е нормално признаването да достигне до знанието на кредитора“.

„Признаването на вземането по смисъла на чл. 116, б. „а“ ЗЗД следва да се отнася до съществуването на самото задължение, а не само до наличието на фактите, от които произхожда. Същото следва да бъде направено, след като е започнала да тече погасителната давност и преди нейното изтичане.“

В цитираното по-горе ТР се описва принципно и прекъсващото давността изявление- то е „всяко поведение на длъжника, което по своето съдържание ясно и недвусмислено манифестира съзнанието му за съществуването на дълга, ако начинът по който и обстоятелствата, при които е осъществено по естеството си предполагат достигането му до знанието на кредитора.“

В случая данни за направени изявления в смисъл на признание на остатъка от дълга, се извличат от показанията на св.А.- баща на ищеца, който заявява, че управителят на дружеството дошъл в С**** и казал, че ще плати, но не уточнява за каква сума, за какво правоотношение(свидетелят и ищецът имали и други бизнес отношения) и точно кога е направено изявлението. Т.е. то се явява според този съд твърде общо, за да изпълни изискванията за конкретност и недвусмисленост на изразяването на едно признание за целия дълг, още повече, че в случая има междувременно извършени и двукратни предходни частични плащания по него, в различни години.

Само изявлението на свидетеля Г. П., че управителят на дружеството го

бил уведомило през м. септември 2022г., че ще си оправят сметките, е времево фиксирано, но също не може да се приеме за равнозначно на признание за претендирания по делото остатък от дълга по наемния договор по смисъла на чл.116,б. „а“ ЗЗД, т.к. е направено извън давностния срок за погасяване на вземането(изтекъл на 10.03.21г.).

Поканата за плащане на процесната по делото сума, отправена от ищеца до ответника на 22.10.20г., също няма отношение към прекъсването на срока за погасяването ѝ по давност, т.к. не представлява изявление или действие по смисъла на чл.116 от ЗЗД и няма посоченото в тази разпоредба правно значение.

В обобщение на горното, БОС приема, че в процеса не са събрани доказателства за признание на ответника за дълг към ищеца в размер на претендираната по делото сума, което да прекъсва визираната в закона течаща погасителна давност за това вземане.

Затова и тъй като давността по чл.111, б.“в“ ЗЗД за вземането на ищеца е изтекла, независимо от дължимостта на процесната по делото сума, тя не следва да му бъде присъждана и претенцията за нея следва да бъде отхвърлена. Поради бездействие, кредиторът вече не може да поиска присъждане на вземането си по съдебен ред и не може да се удовлетвори от длъжника чрез предлаганата от държавните органи съдебна защита и санкция.

Предвид горното, осъдителният иск на А. против дружеството, за заплащане на сумата от 13000лв., следва да бъде отхвърлен, ведно с последиците по закон.

Тъй като становището на първоинстанционния съд по разрешаването на спора не съвпада с това на БОС, обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо него да се постанови друго, отхвърлящо иска.

При този изход от делото, на основание чл.78,ал.3 от ГПК, ответникът има право на сторените в първа инстанция разноски, възлизащи на уговорен и заплатен адвокатски хонорар от 910лв., както и на основание чл.78, ал.1 от ГПК на тези, сторени като въззивник в настоящото производство, в размер на сумата от 260лв., представляваща внесена по сметка на БОС държавна такса за делото, или общо на 1170лв.Те следва да бъдат възложени в тежест на А. А..

Мотивиран от горното, Бургаски окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №2919/19.12.22г. по гр.д.№3438/22г. по описа на Бургаски районен съд и вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ като погасена по давност претенцията на А. Г. А., ЕГН *****, с поточен адрес: гр. С****, ул. „****“, против „КО МОРЕНИЯ“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. Б****, представлявано от управителя К.И.И., дружеството да бъде осъдено да му заплати сумата от 13 000 лева, представляваща неплатена наемна цена по договор от 29.05.2017 г., ведно със законната лихва върху нея от подаване на исковата молба на 30.05.2022 г., до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА А. Г. А., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. С****, ул. „****“ да заплати на „КО МОРЕНИЯ“ ЕООД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. Б****, ет. 2, представлявано от управителя К.И.И., сумата от 1170лв., представляваща съдебно- деловодни разноси на страната по гр.д.№3438/22г. по описа на БРС и по в.гр.д.№240/23г. по описа на БОС.

Решението може да бъде обжалвано в едномесечен срок от връчването му на страните, с касационна жалба, пред ВКС на Република България.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____